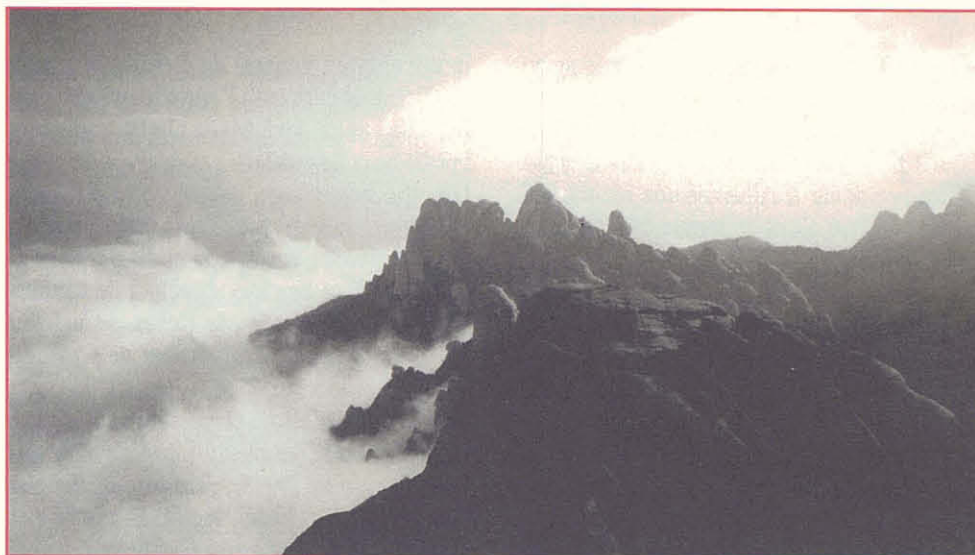

Secció Excursionista

Continuïtat del cim

Edmund Hillary, el primer conqueridor indiscutible de l'Everest, el 1953, va contestar impassible a la pregunta de si crea que, el 1924, el mític George Mallory havia aconseguit de fer el cim de la muntanya més alta de la terra abans de morir-hi juntament amb el seu company Irvine, tot dient que, almenys ara per ara, no hi ha manera possible de saber si aquella ascensió es va arribar a consumir, que el feia feliç la possibilitat de pensar que efectivament aquells dos intrèpids pioners haguessin reeixit a arribar dalt de tot, però que en qualsevol cas l'únic que sabia i que li importava és que ell i el seu company de cordada, el xerpa Tensing, havien fet allò de què per desgràcia no van ser capaços en Mallory i en Irving, és a dir, tornar-ne amb vida per poder-ho contar.

Valgui ara i aquí aquest símil ben muntanyenc per celebrar l'assoliment d'aquest cim que, per a la Secció Excursionista del Centre de Lectura de Reus, és complir cent anys de la seva fundació, aquell llunyà novembre de 1901. És aquesta una fita importantíssima per al conjunt de l'entitat, però també és no menys destacada i destacable dins del context global de l'excursionisme català. Tret del gloriós Centre Excursionista de Catalunya, fundat el 1876, no hi ha en actiu cap altra associació arreu del país que es pugui gloriejar de tanta veterania i perseverança en la pràctica del muntanyisme.

Però tan bon punt s'ha fet el cim, importa baixar-ne, cosa que en la commemoració

que ens ocupa significa assegurar la continuïtat de tal centenari, és a dir, posar-hi ara tots els coll perquè d'aquí a vint-i-cinc, cinquanta o cents anys més, sigui possible als nostres descendents continuar celebrant-ne els respectius aniversaris. Si ara no hi ha una col·laboració compacta per part de tots els socis interessats en el conreu de l'excursionisme, contribuint cadascú en la mesura de les seves possibilitats a tirar endavant les activitats programades —i d'altres per programar— al llarg del present curs del centenari, serà talment com si haguéssim fet cim, potser sí potser no, per acabar desapareixent tot seguit enmig de les dificultats del descens.

Si tant per a Hillary com per a Tensing el veritable èxit va consistir, després d'haver fet el cim, a descendir-ne sans i estalvis, ara també per a la Secció Excursionista l'èxit ha de consistir a fonamentar les bases que n'assegurin la pervivència en els anys immediats —els anys que ara estan al nostre abast i del curs dels quals som encara nosaltres els únics grans responsables. El futur comença avui. Feu possible amb la vostra dedicació interessada que la continuïtat que ha d'emmenar a la celebració d'aquí a un segle del segon centenari de la Secció Excursionista comenci a gestar-se avui mateix!

■ JOSEP MURGADES BARCELÓ

Altres mons i altra gent. Fotografies de Joan Anglès

Fa pocs mesos vaig tenir l'oportunitat de parlar amb Joan Anglès i conèixer tant un tros de la seva vida com les seves dues grans aficions (o passions): viatjar i la fotografia. L'ordre és el correcte, perquè la impressió que vaig tenir en la conversa és que Anglès és, per damunt de tot, un home disposat a emprendre la recerca d'altres llocs, un viatger actiu que constantment preveu un recorregut. La fotografia, l'altre gran afecte, és un recurs que té per a manifestar el que veu i viu. Joan Anglès és un bon viatger, amb experiència, i no ho dic per les aventures que m'hagi explicat, sinó per la forma i l'interès com conta el que ha vist. No se li n'escapa detall. En un quart d'hora vaig aprendre moltíssim sobre Birmània, un dels seus últims destins. Em confessà que aquesta necessitat de moure's i conèixer coses li ve de jove, des del seu Maspujols natal, on practicava l'excursionisme.

Però Anglès no es limita a les explicacions. En el seu desig de mostrar les situacions que ha viscut recorre a la fotografia. L'empra com un acte d'aproximació a les cultures que descobreix, com una forma d'integració al país per on viatja, i els seus retrats constitueixen atractius testimonis de vides, humanes o no. En aquest propòsit, Anglès no posa una especial atenció a reflectir les tristesses de les realitats. No és el cas.

La fotografia és per a Joan Anglès una afició. En qualsevol cas, una pràctica marcada per l'encant de les aficions ben treballades. Anglès mima la fotografia. Contemplant les seves imatges exposades es posa fàcilment en joc la màgia que suposa viatjar sense moure's d'una sala.

■ MARIÀ ARBONÈS

EXPOSICIÓ
A PARTIR DEL 19 D'OCTUBRE,
A LA SALA HORTENSI GÜELL.